

opmærksom paa, at jeg nok tror at have brugt det Udtryk: Jeg har ikke været i Stand til at anvise Penge paa Kommunerne. Tillige vil det være det ærede Medlem bekendt, at det Hele er en administrativ Forholdsregel, til hvilke Pengene ere anvendte. Pengene maa altsaa søges efterbevilgede, det Hele er en foreløbig Foranstaltning, og jeg benægter saaledes slet ikke, at der fra Lovgivningsmagtens Side senere kan træffes Bestemmelse om en anden Udbedelsesmaade end den, jeg foreløbig maatte anordne; om det vilde være rigtigt at gjøre det, kan jo være et helt andet Spørgsmaal. Det ærede Medlem mente ikke, at der i og for sig var nogen Grund til at gjøre de angrebne Egne lodtagne i Skaden; men det tror jeg, der er. Jeg tror, at Iveren vil blive noget større, naar man veed, at man selv skal betale Noget af, hvad det koster, end naar man lægger hele Omsorgen i finansiel Henseende over paa Statskassen. Jeg vil imidlertid gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at jeg ikke kan erkjende det, han gjorde gjældende, for rigtigt, naar jeg ser, hvad der staar i vor nuværende Lovgivning. Det ærede Medlem sagde: Saadanne Sygdomme, som kunne angribe alle Besætninger af den Art. Men hvilke Sygdomme er det, angaaende hvilke der i Loven af 29de December 1857 henvises til Medslagning mod Udbedelse af Erstatning af Staten og Kommunekassen? Det er Kvægepest og Drens undartede Lungesyge. Jeg tror, at det ærede Medlem vil indrømme, at disse to Sygdomme ere med Hensyn til Farligheden allermindst parallelle med den, vi for Nidbliffet tale om. Det er altsaa den Regel, efter hvilken man har troet at burde rette sig, og man har optaget den i det foreliggende større Lovforslag saa vel som i dette mindre. Det ærede Medlem for 6te Aarss (Casperen) var atter inde paa Spørgsmaalet om Politimestrenes Forhold til Indenrigsministeren, og det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, berørte det samme. Ja, i og for sig skal jeg ikke have Noget imod, at man ogsaa i den Retning koncentrerer Magten i Indenrigsministerens Haand. En Ændring i den Retning vil ikke være vanskelig at træffe; thi naar man blot i § 2 første Linie i Stedet for det, der staar, skriver: „Naar det paahydes af Indenrigsministeren, er vedkommende kommunale Bestyrelse forpligtet til at hde Politimesteren Bistand ved o. s. v.“, saa er hele Ændringen i Orden og færdig, den vil altsaa kunne gøres, om jeg saa maa sige, med et Hug. Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Schlegel) gjorde en Del efter min Mening ganske

berettigede Bemærkninger, men udtalte tillige, at Indenrigsministeren vilde have let ved at træffe saadanne Foranstaltninger, at den Uro, der blev vaft gennem Telegrammer og Pressens Meddelelser, kunde komme til at sætte sig. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem havde levet lidt mere i de Forhold, hvorunder jeg har levet, og set, hvor vanskeligt det er. Jeg har paa forskellige Maader gjort mig al mulig Flid for at virke beroligende; men jeg maa gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at det Første, der maatte ske, hvis hans Duster skulde naaes, var at indføre Censur i Telegrafvæsenet. Det er det Mærkeligste og Nødvendigste, uden det er alt Andet umyttigt. Jeg vil blot spørge, om han tror, man kan gaa ind derpaa. Dernæst vil jeg nok spørge det ærede Medlem, hvorledes han tror, at det vil gaa efter den Sagt, der i vort Land er efter smaa og store Nyheder i Pressen, hvorledes det vil gaa, naar Ministeriet forsøgte noget Saadant. Man vilde ganske vist enstemmig fra alle Sider sige: Han skjuler Ulykkens sande Omfang; i Stedet for at lægge Alt paa Bordet fordølger han Sandheden, det er rent galt fat osv. Saaledes kom det til at se ud. Skjøndt jeg indrømmer, at det kan være misligt nok med disse idelige Gjentakelser, disse Nyheder, disse Sensationer, disse Gjentakelser, det var ikke saadan, men saadan — det kan blive for megen Spalteføde og give megen Uro — tror jeg dog, at det maa være langt at foretrække at sige til alle Vedkommende: skulle vi ikke tage lidt Reb i Seilene og være lidt forsigtige, fremfor om Ministeriet skulde paatage sig at meddele Nyheder. Jeg kan meddele dem, det er ganske sikkert, men det vil blive et Døgn senere, end man forlanger, for konkurrere med Telegrafens kan jeg ikke med Hensyn til Nyheders Meddelelse. At sende en ensartet Meddelelse rundt vil tage Tid. Vi have jo desuden ikke en Institution, der kan paatage sig — det kunde maasse endda ordnes — at bringe slige Meddelelser, saa jeg tør ikke paatage mig Noget i den Retning. Jeg skal for Resten tage det under Overveielse, da jeg er enig med det ærede Medlem i, at man paa de Punkter har været nær ved at fremkalde en ganske unødigt Panik. Derfor har jeg grebet Leiligheden til i Gaar at give et Billede af Forholdene saa ædrueligt og sandt, som jeg tror det efter Omstændighederne var muligt. Jeg tror ogsaa, det vil have nogen Betydning. Jeg skal som sagt overveie det ærede Medlems Ønske, om det skulde være muligt at opshyde det, men jeg tror ikke, at vi komme frem ad den